

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **W. S.**

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 545 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2026 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 110/17,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobiście sporządzony przez W. S. wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 kwietnia 2017 r. Mocą tego orzeczenia, w wyniku rozpoznania apelacji obrońcy, utrzymano wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku z 25 listopada 2016 r. skazujący wnioskodawcę za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 25 lat pozbawienia wolności. W sprawie obrońca wywiódł kasację i Sąd Najwyższy postanowieniem z 11 kwietnia 2018 r. oddalił ją jako oczywiście bezzasadną.

Aktualnie wnioskodawca upatrywał konieczność wznowienia postępowania z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uznając, że jest niewinny.

Zacząć trzeba od tego, że skoro wznowienie procesu z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), informacja skazanego mogłaby zostać potraktowana jako sygnalizacja o potrzebie podjęcia czynności z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.). Sama deklaracja w tej kwestii nie wiązała jednak Sądu Najwyższego. Analiza zgłoszonego postulatu wskazywała jasno, iż wnioskodawca instrumentalnie powołał bezwzględną przyczynę odwoławczą, w rzeczywistości zmierzając do zmiany ustaleń faktycznych i uznania go niewinnym. Tylko dla porządku, odnosząc się do rzekomego uchybienia o charakterze bezwzględnym, trzeba postawić sprawę jasno i uznać, że ustalenia faktyczne poczynione w przedmiotowej sprawie były drobiazgowo badane na dwóch etapach procedowania tj. pierwszoinstancyjnym oraz odwoławczym poddanym kontroli kasacyjnej, która nie potwierdziła zarzutów nadzwyczajnego środka zaskarżenia, albowiem nie ujawniono żadnych rażących naruszeń prawa materialnego ani proceduralnego pozwalających na wyciągnięcie wniosku, że za zabójstwo skazano niewinnego człowieka. Deklaracje wnioskodawcy jakoby jego skazanie było bezpodstawne i oparte wyłącznie na informacji o uprzedniej karalności są czczym argumentem, który nie znosi krytyki wobec silnych dowodów, bynajmniej nie poszlakowych, wskazujących na jego sprawstwo: B. D. była naocznym świadkiem zdarzenia. Zbieranie danych o karalności, zgodnie z art. 213 k.p.k. przeprowadza się na etapie także sądowym po to, aby w ramach procesu osobowo poznawczego poznać sytuację prawną oskarżonego. W tej kwestii dość powiedzieć, że stwierdzenie, iż W. S. był wcześniej karany połączonymi w wyrok łączny dwoma orzeczeniami skazującymi za popełnienie w ramach recydywy zwykłej czynów zabronionych przeciwko życiu i zdrowiu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. było konieczne, choćby po to, aby stwierdzić, że sprawca przedmiotowej zbrodni działał w ramach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, co dopełniło kwalifikacji prawnej czynu o przepis art. 64 § 2 k.k.

Powyższy wywód ostatecznie zamykał dyskusję odnośnie sytuacji prawnej W. S. . O oczywistej bezzasadności wniosku świadczyło to, że skazany w gruncie rzeczy zmierzał do zakwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie, twierdząc, że nie dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Na poparcie swojej tezy nie przedstawił jednak żadnego argumentu powiązanego z art. 540 § 1 k.p.k., który uprawdopodobniłby choćby w najmniejszym stopniu zasadność żądania wznowienia postępowania.

Mając na względzie, że okoliczności wskazane przez wnioskodawcę nie mogły nawet hipotetycznie stanowić podstawy do wszczęcia postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., Sąd Najwyższy, bez wzywania strony do uzupełnienia braków formalnych, odmówił przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[a.l]